

Správně také rekursní soud posoudil věc, pokud jde o použití ustanovení § 364 c) obč. zák. na tento případ a stačí odkázati na jeho důvody, které se dovolacímu rekursu nepodařilo vyvrátiti. Okolnost, že omezení vlastnického práva dlužnice bylo v pozemkové knize poznamenáno již dne 29. listopadu 1913, tedy před 1. lednem 1917, kdy v platnost vstoupila třetí dílčí novela k obč. zák. ze dne 19. března 1916 čís. 69 ř. zák., nemůže vaditi platnosti tohoto omezení práva vlastnického obsahujícího podle správného výkladu rekursního soudu zákaz zcizení, any jsou tu podmínky vyslovené v § 364 c. obč. zák. pro to, by smluvený zákaz zcizení působil proti třetím osobám. Tomu neodporuje ustanovení § 5 obč. zák., ano tu jde o pohledávku třetí osoby vzniklou teprve za platnosti § 364 c. obč. zák., kdy zákaz zcizení v pozemkové knize byl již zapsán (Viz též Randa Vlastnictví, str. 78). Rozhodnutí nejvyššího soudu č. 158 sb. n. s., na něž se dovolací rekurs odvolává, na souzený případ nedopadá a proto neodporuje názoru vyslovenému v usnesení rekursního soudu. Okolnost, že omezení vlastnického práva dlužnice jest v pozemkové knize poznamenáno na listu B, nikoli vloženo, není rovněž závadou, neboť v § 364 c. obč. zák. jest uveden požadavek, by zákaz byl z a p s á n ve veřejné knize, nikoliv, aby tam byl vložen, a praxe se ustálila na názoru, který byl opětovně přijat i do zákonů o pozemkové reformě, že stačí »poznamenání« zákazu (viz též rozhodnutí č. 7086, 4101 a jiné sb. n. s.).

Čís. 11696.

Tím, že soused A. podal na souseda B-a žalobu pro rušenou držbu, v níž uváděl, že ho B. porušil postavením zídky na svém pozemku v držbě práva odtoku povrchové vody z jeho stavení na pozemek B-ův, a žádal obnovení předešlého stavu jakož i zákaz, by B. se pro budoucnost vystříhal podobného rušení, — osobil si právo omezující vlastnictví B-ovo a jest B. oprávněn vystoupiti proti němu žalobou podle § 523 obč. zák.

(Rozh ze dne 24. května 1932, Rv II 2/31.)

Žalobě, by bylo uznáno, že žalovaným jakožto vlastníkem domu čís. 120 nepřísluší právo volného odtoku povrchové vody ze stavení čís. 120 na pozemek čís. 775/3 a že žalovaní jsou povinni výkonu takového práva se zdržeti, — procesní soud první stolice vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc dovolacímu soudu, by znovu o odvolání jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud zamítl žalobu, maje za to, že žalobci neprokázali předpoklady žaloby záporní podle § 523 obč. zák., totiž, že si žalovaní osobují služebnost volného odtoku povrchové vody ze svého dvorku na pozemek žalobců, ani že něco podnikli, by jejich voda odtékala na pozemek žalobců (imise přímá), dodáváje, že žalobci sami postavením zídky

zabránili nepřímé imisi vody ze dvorku žalovaných na svůj pozemek. Názor odvolacího soudu, zejména pokud jde o důvod k zamítnutí žaloby na prvním místě uvedený, nelze schváliti. Jest nesporno, že žalobci postavili na svém pozemku zídku, by jí zamezili přítok vody z pozemku žalovaných na svůj pozemek. Zjištěno jest, že se před tím, než byla na dvoře žalovaných zřízena studna a upraven dvorek, voda žalovaných vsakovala do jejich vlastních pozemků. K postavení zídky byli žalobci jako vlastníci pozemku oprávněni podle §§ 354 a 362 obč. zák., neboť ani § 364 obč. zák. nebrání, by vlastník pozemku neučinil na něm zařízení proti vlivům z pozemků sousedních, zejména k zamezení přítoku vody, již se vlastní pozemek znehodnocuje. Žalovaní podali na žalobce pro postavení této zídky žalobu pro rušenou držbu (C II 423/29), v níž výslovně uváděli, že postavením zídky porušili je žalobci v držbě p r á v a odtoku povrchové vody z jejich stavení na pozemek žalobců, a žádali obnovení předešlého stavu jakož i zákaz, aby se žalovaní pro budoucnost vystříhali podobného rušení. Vznesením žaloby tohoto obsahu osobovali si žalovaní právo k pozemku žalobců a není rozhodné, jakého druhu a způsobu právo to jest, zda jest služebností, či právem plynoucím z § 364 obč. zák., či zdali jest právem z poměru obligačního. Žalobou se domáhají žalovaní výroku, že žalobcům nepřísluší právo brániti se postavením zídky ani jiným způsobem proti odtoku vody z pozemku žalovaných na pozemek žalobců. Tím si osobují právo omezující svobodu vlastnictví žalobců a žalobci jsou proto oprávněni vystoupiti proti nim žalobou, jejíž prosba odpovídá žalobě zápůrčí podle § 523 obč. zák. Opačný názor odvolacího soudu jest mylný a proto po této stránce zamítl žalobu neprávem.

Čís. 11697.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

K příhodě v dopravě (k prudkému zabrzdění motorového vozu) došlo neodvratitelným jednáním třetí osoby, zabrzdil-li řidič motorový vůz, by zamezil nebo zmírnil hrozící srážku s autem, vyjedším ostře z postranní silnice.

(Rozh. ze dne 25. května 1932, Rv I 362/31.)

Žalobkyně jela vozem elektrické dráhy. Řidič motorového vozu, chtěje zabrániti srážce s automobilem, vyjedším ostře z postranní silnice, prudce zabrzdil, při čemž žalobkyně spadla s lavice a poranila se. Žalobní nárok proti dráze na náhradu škodu neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolatelka v tom, že si napadený mezitímní rozsudek osvojil názor žalované strany, že v souzeném případě nejde o příhodu v dopravě. V tomto směru nesouhlasí odvolací soud s názorem napadeného rozsudku, že v souzeném případě nejde o příhodu v dopravě, neboť prudké zastavení i električky, při kterém ve voze spadl nárazem se sedadla třeba i jen jediný cestující není zastavením normálním a právě tato odchylka od obvyklého řádného provozu zakládá příhodu v dopravě, ana měla v zá-